

No, no és amor

Si hagués existit reciprocitat estaríem davant d'un altre tipus d'història

Foto: Elaine Liebenbaum

Dimecres passat vaig fer un tuit explicant que un home m'havia repassat gens dissimuladament al metro durant quatre parades i m'havia sentit molt violenta. Algú em va respondre amb un enllaç a una notícia: un noi de Múrcia havia empaperat la ciutat per trobar la noia de qui s'havia enamorat? al tramvia. Jo no me n'havia assabentat però, segons llegeixo, és el tema estrella del dia a les xarxes. La notícia, que d'entrada em sembla banal, comença a fer-me mal de panxa a mesura que en llegeixo el tractament que en fan els mitjans i sota quines premisses s'està fent viral.

El que em sembla realment preocupant no és la història en si mateixa. Tots la vessem. A vegades, carregats de bones intencions. Concedim-li el benefici del dubte al noi en qüestió i no oblidem que té vint-i-tres anys i el seny per bastir. El que em fa saltar -per enèsima vegada- totes les alarmes és la manera com es comença a compartir la notícia: devessalls de cors i missatges entenedrius acompanyen els milers de retuits del cartell en qüestió. Els ajudem a trobar-se?? Que romàntic?. En fi. La cosa s'agreuja quan els mitjans decideixen fer-se ressò de la gesta i en publiquen la crònica amb titulars com 'La tendra història del jove que es va enamorar al tren?', 'Empapera Múrcia amb cartells per trobar la seva estimada?' 'El Romeu de Múrcia?'. Com en un exercici de comprensió lectora, subratllo de cada titular la paraula que fa mal de panxa: tendra, estimada, Romeu. Uf.

Anem a pams: la història no és tendra. Reescrivim-la de manera objectiva: una noia de vint anys torna a casa després d'haver sortit de festa amb les seves amigues, que baixen del tramvia una parada abans, deixant-la sola. Totes ens hi hem trobat i és un moment complicat. Al mateix vagó, un noi l'observa i se sent atret sexualment per ella. Pot passar, som animalons, què us he

d'explicar. Quan ell baixa, li fa gestos perquè ella l'acompanyi -dada que hem conegut a posteriori- i ella el rebutja. Fi de la història. La noia arriba a casa, envia un whatsapp a les seves amigues perquè sàpiguen que està bé i se'n va a dormir. Fi. Demà serà un altre dia i ella potser tindrà ressaca. Què vols? Té vint anys.

L'endemà, ell, convençut que la negativa de la noia és fruit de l'hora intempestiva i de l'estat etílic d'ella, arrebossa la ciutat amb cartells esperant que ella s'ho repensi, després d'un gest ?romàntic? de tal magnitud perquè, diu ?li agradaria haver tingut el valor de treure-la de l'infern pel qual estava passant?. Milers de persones, tret de la noia, celebren, lloen, ovacionen en peu el Romeu. Tothom vol el final ?feliç?, la narració perfecta. Una marca de cerveses promet que si es troben, els paga un sopar i fins proposa un hashtag per la història: #lovewins.

No. Això no va així. No pot guanyar l'amor perquè això no és amor. És atracció sexual, insisteixo. I encara una cosa important: és unidireccional. Vull insistir en aquest darrer punt: si hagués existit reciprocitat estaríem davant d'un altre tipus d'història. Tampoc no seria amor; podria arribar a ser-ho o podria acabar en aventura. Sigui com sigui, la relació que s'establiria entre les dues parts no seria necessàriament de poder, no seguiria els cànons clàssics -i heteropatriarcals- de la seducció i no perpetuaria la gastada imatge del príncep blau salvador, de la Ventafocs, la Bella Dorment, la Rapunzel i la Blancaneus.

Pobre noi, han pensat alguns, quan la noia, finalment, ha respost per demanar que la deixi en pau: ella soleta s'ha carregat el desenllaç feliç que tothom anhelava. Per culpa seva ja no pot guanyar l'amor. Ai las. Quina desagraïda. Quina descreguda. Quina manera d'acabar amb els vells relats. Ni una oportunitat, li donarà?

Ara, amb certa raó, em demanareu que jo mateixa -va, valenta- assagi una definició convincent de romanticisme. I hauré d'abaixar el cap i respondre-us que no en sóc capaç, perquè de tant d'abusar-ne de manera errònia, a mi també se me n'ha dissolt el significat. En qualsevol cas, sé el que no és el romanticisme, més enllà d'un moviment artístic. La coreografia i les normes del festeig s'han anat pervertint al llarg del temps i han contribuït a perpetuar una imatge falsa, edulcorada i perillosa de l'amor, que es basa en una definició de rols que han escrit, pintat, filmat i musicat majoritàriament homes i que a les dones, sovint, ens deixa en una posició ben galdosa; una posició de submissió, d'objecte de contemplació o de dispositives de l'«afalac». Un afalac que, si no l'acceptem sense reserves, pot comportar ser titllades de diverses coses. Ja m'explicareu, quin panorama.

No estic polaritzant, ni culpant els homes. Simplement constato, basant-me en les reaccions que han anat provocant els diferents capítols del serial, com de contaminats estem encara per aquesta èpica del cavaller i la donzella. Del seràs la mare dels meus fills, del jo et protegiré. De la primera del singular que tothora estalvia la primera del plural.

Hauríem de ser capaços d'explicar a les generacions que venen que l'amor es construeix -es construeix, sí, no sobrevé- a l'empara d'uns paràmetres diferents. Hauríem de poder-los explicar que està basat en el respecte, en la interacció, en la bidireccionalitat; que és un joc que pot començar qualsevol de les dues parts. Que ningú pertany a ningú altre. Que no cal disfressar el desig sexual -totalment lícit i natural- amb la rotunditat de l'amor perquè en ple segle XXI encara estiguem amarats de culpa i reneguem dels instints. I, sobretot, que quan algú diu que no és que no. Que la tenacitat i la insistència ni són preceptives ni constitueixen cap garantia d'èxit. I si s'escapen de les mans, a més, esdevenen assetjament.

I al noi de Múrcia, li diria, manllevant paraules d'altri, que ?no, no és amor: el que a tu et passa es diu obsessió?.